

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2018. október 15. napján tartott nyilvános ülés, majd 2018. december 3. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 2018. április hó 26. napján kihirdetett 6.B.34/2017/23. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú határozat kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 64.078,- (hatvannégyezer-hetvennyolc) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből 25.587,- (huszonötezer-ötszáznyolcvan) Ft-ot az állam visel, míg 38.491,- (harmincnyolcezer-négyszázkilencvenegy) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni.

I n d o k o l á s

Az Egri Törvényszék a 2018. április 26. napján kihirdetett 6.B.34/2017/23. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés], magánlaksértés büntettében (Btk. 221. § (1), (2) bekezdés a), c) pont, (4) bekezdés) és 2 rb. testi sértés vétségében (Btk. 164. § (1), (2) bekezdés), mely miatt öt halmazati büntetésül 8 év börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. A törvényszék a vádlottat az ellene ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége (Btk. 236. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, illetve rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a lefoglalt bűnjelekről, illetve a bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen több irányból kerültek fellebbezések bejelentésre:

Az ügyész a vádlott terhére jelentett be perorvoslatot az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt emelt vád alóli felmentés okán, egyebekben a kiszabott büntetés súlyosítása végett. Fellebbezésének indokolásában kifejtett álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségének vádjá alól bizonyítottság hiányában

felmentette, mely részében az ítélet megalapozatlan, ugyanis a törvényszék a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A vádlottnak a nyomozati szakban 2017. június hó 18. napján és szeptember 22. napján tett nyilatkozataiból arra vonható megalapozott következtetés ... orvosszakértő véleménye tükrében, hogy a szervezetében kimutatott alkoholt a vezetés megkezdése előtt fogyasztotta el, tehát az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségét elkövette. A büntetés mértékét illetően kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ugyan a súlyosító és enyhítő körülményeket hiánytalanul vette számba, azonban a büntetési tétel közép mértékét tévesen állapította meg, az helyesen 13 év 9 hónap még abban az esetben is, ha a felmentéssel érintett bűncselekményt figyelmen kívül hagyjuk. Minderre figyelemmel az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságának helyes ténybeli következtetés útján történő kiküszöbölésére, a megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítása mellett a vádlott bűnösségének az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében is történő megállapítására, vele szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabására és közúti járművezetéstől eltiltás büntetés kiszabására tett indítványt.

Másfelől fellebbezéssel élt a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.221/2018/3-II. számú átiratában a védelmi perorvoslatot nem tartotta alaposnak, azonban az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn: a vádlottal szemben megállapított 2 rb. testi sértés vétség egyikének súlyos testi sértés kísérleteként történő minősítését, az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége tárgyában hozott felmentő rendelkezés tárgyában további bizonyítás felvételét, a bűnösség megállapítását, egyebekben a kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítását, illetve járművezetéstől eltiltás büntetés alkalmazását tartotta szükségesnek. A felmentő rendelkezés kapcsán utalt az eljárás során a vádlott által tett különböző tartalmú vallomásaira, mellyel kapcsolatosan arra is hivatkozott, miszerint az elsőfokú eljárás során a vérvételi jegyzőkönyvnek a vádlott elé tárása és megfelelő értékelése nem történt meg, emellett ... igazságügyi orvosszakértő a vérvételi jegyzőkönyvekben szereplő orvosi észrevételekre és klinikai tünetekre sem nyilatkozott részletesen, s abban a kérdésben sem adott véleményt, hogy a vádlott által beismert alkoholfogyasztás a vérvételek alkalmával milyen mértékben volt észlelhető, illetve a klinikai tünetek, a mért véralkohol-koncentráció és a vádlott akkor tett nyilatkozatai között volt-e ellentmondás, melyek fényében elfogadható-e a vádlott nyomozás során előterjesztett és később folyamatosan változtatott védekezése, amely az elsődlegesen beismert helyett a vezetést követő különböző újabb alkoholfogyasztási időpontokra és mennyiségekre vonatkozott.

Egyebekben a sértett sérelmére elkövetett testi sértés vétségeként minősített cselekmény egyikének, a 2017. június hó 18. napján megvalósított cselekmények a jogi minősítését tévesnek találta, az helyesen a Btk. 174. § (1) bekezdés, (3) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntette kísérleteként minősítendő.

A fellebbezési tárgyaláson az ügyész az átiratában írtakra utalással a másodfokú eljárásban felvett szakértői bizonyítás eredményeként kifejtette, miszerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége tekintetében is megalapozottá vált, így az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezése helytálló, hiszen a másodfokú eljárás során felvett bizonyítás eredményeként sem lehetett kétséget kizáró megállapítást tenni arra vonatkozóan, hogy a vádlott a kérdéses időpontban ittas állapotban volt-e, ha igen, annak mértéke a vétségi mértékhatárt elérte-e. Mindamellet a másodfokú vádhatóság képviselője az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a 2017. június hó 18. napján megvalósított cselekménynek súlyos testi sértés büntette kísérleteként történő minősítésére, a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítására, a szabadságvesztés tartamának felemelésére tett indítványt.

A védő a vádlott felmentésére irányuló perorvoslatát fenntartva perbeszédében kifejtett álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatok alapján nem bizonyítható, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményeket elkövette. A vádlott mindvégig jogos védelmi helyzetben volt, hiszen éppen a fia volt az, aki őt megtámadta, majd később a volt házastársa is csatlakozott a vádlott bántalmazásához. Hangsúlyozta, hogy ugyan előkerült egy kés, azonban azt nem a vádlott vitte a lakásba.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta, s arra hivatkozott, hogy a volt felesége sérelmére elkövetett testi sértés bűncselekmények nem történtek meg, a sértett a veszekedéseik után valótlanságokat szokott állítani, hiszen nem volt lehetősége volt feleségét összevagdolni, mivel őt rögtön fejbe vágta, amitől megszédült és elesett.

Az ítélet tábla a felülbírálat során sem az ügyészi fellebbezést, sem a védelmi perorvoslatot nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást még a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: korábbi Be.) alapján folytatta le, azonban a másodfokú felülbírálatra a 2018. július 1. napjától hatályos 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 868. § (1) bekezdésében írt hatálysabály alkalmazásával az új eljárási törvény alapján került sor annak rögzítésével, hogy a Be. 870. § (1) bekezdése értelmében a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmények akkor is érvényesek, ha ezt a Be. másként szabályozza.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján - eltérő törvényi rendelkezés hiányában - teljes terjedelemben felülbírált. Ennek megfelelően az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió).

A Be.-ben is a főszabály a teljes felülbírálat, azonban a törvény a korlátozott fellebbezéshez igazodva megteremti a részleges revíziót büntetőjogi főkérdésekben (pl. szankció) is. Jelen esetben egyfelől a védelmi fellebbezés a bűnösség megállapítását, az ügyészi fellebbezés a felmentő rendelkezést is támadta, másfelől az elsőfokú eljárásban a bíróság a Be. hatályba lépése előtt nem oktathatta ki a fellebbezésre jogosultakat a korlátozott fellebbezésre és annak következményeire, ezért a korlátozott felülbírálatnak kettős eljárási akadálya volt, ami kötelezően teljes revíziót vont maga után.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást döntő részben a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, amely a bizonyítás törvényességét érintené, vagy az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének alapvetően eleget tett, azonban a megállapított tényállás hiányos és részben felderítetlen (Be. 592. § (2) bekezdés a) és b) pont), melyek miatt részben megalapozatlan. E megalapozatlanság csupán részleges és kevésbé súlyos, ezért a másodfokú eljárásban a Be. 594. § (1) bekezdés I. fordulata szerint egyfelől bizonyítás felvételével, másfelől a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt.

A részleges felderítetlenséghez az vezetett, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott különböző tartalmú vallomásai és a vérvételi jegyzőkönyvben rögzített adatok tükrében nem tisztázta megfelelő mélységben, hogy a vádlottnak a szervezetében a gépjárművel vezetése során volt-e olyan mennyiségű alkohol, amely a bűncselekmény megállapításához szükséges mértékű alkoholkoncentráció előidézésére alkalmas. Ezen kérdésre adott válasz azonban különleges szakértelmet igényel, így a másodfokú eljárásban indokoltá vált bizonyítás felvétele: ... igazságügyi orvosszakértő meghallgatása.

A megállapított tényállás azért volt kisebb részében hiányos (Be. 592. § (2) bekezdés b) pont), mert az elsőfokú bíróság a magánindítványra üldözendő magánlaksértés bűncselekménye tekintetében elmulasztotta rögzíteni a magánindítvány előterjesztésének időpontját. Ezen túlmenően a sértettl sérelmére 2017. június 18. napján megvalósított cselekmény kapcsán ezen tényállásrész is hiányosnak mutatkozott a sértett sérüléseit illetően, mely hangsúlyos a testi épség elleni ügyekben a helyes minősítés tekintetében. Ezen utóbbi részleges és nem súlyos megalapozatlanság a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján volt kiküszöbölhető.

A másodfokú eljárásban végzett orvosszakértői bizonyítás (18. számú tárgyalási jegyzőkönyv) döntően megerősítette az elsőfokú ítéleti tényállásban foglaltakat.

... igazságügyi orvosszakértő meghallgatása során fenntartotta a nyomozás során írásban, illetve az elsőfokú eljárás során szóban előterjesztett szakértői véleményében foglaltakat, egyben kiegészítette, illetve pontosította a korábban előterjesztett véleményt annyiban, miszerint ha a vádlott az első gyanúsítottai vallomásaiban foglaltaknak megfelelően a cselekményt megelőző este 19 óra után időben 4 dl bort fogyasztott el, az abból elfogyasztott alkoholemennyiség legfeljebb 4 óra alatt kiürült a szervezetéből. Ugyanakkor a hajnali órákban végzett vérvételekről készült jegyzőkönyvben foglalt értékek kialakulásához legalább 01:30 perc körüli időben mintegy 100 gramm etilalkoholnak kellett a szervezetében lennie.

A rendelkezésre álló adatok alapján a szakértő azt is elfogadhatónak tartotta, hogy a vádlott által este 19-18 óra körüli időben megivott 4 dl bor 22 órakor olyan klinikai tünetet eredményezett, melyről a sértettl a tanúvallomásaiban beszámolt, azaz, mikor 22 óra körüli időben telefonon beszélt a vádlottal, hallotta a vádlott hangján, hogy ittas állapotban van. Kiegészítette a szakértő a véleményét annyiban, miszerint amennyiben a telefonbeszélgetés időpontjában este 22 óra körüli időben a vádlott enyhe fokú alkoholos befolyásoltság állapotában volt, a sértett által a telefonbeszélgetés alkalmával észlelt tünetek alapján 01:30 perc körüli időben - azaz a gépjárművezetés idejében - maximum 0,2-0,3 ezrelék véralkohol lehetett a szervezetében.

Összességében a szakértő által a másodfokú eljárás során előadott szakvélemény kiegészítésből sem vonható okszerűen arra ténybeli következtetés, hogy a vádlott szervezetében 2017. június hó 18. napján 01:30 körüli időpontban, mikor gépkocsival az ... szám alatti ingatlanról az ... szám alatti társasház elé ment, olyan mennyiségű alkohol volt, amely az ittas járművezetés bűncselekménye megállapításához szükséges mennyiségű véralkohol koncentráció előidézésére alkalmas.

Mindezen túlmenően a másodfokú bíróság a tényállást a sértettl 2017. június hó 18. napján elszenvedett sérüléseit illetően a nyomozás során előterjesztett orvosszakértői vélemény alapján (nyomozási iratok 254. oldal) az elsőfokú ítélet 4. oldalának utolsó előtti bekezdésében foglaltakat az alábbiak szerint egészíti ki:

Figyelemmel az erőbehatás nagyságára és módjára, a sérült testtájékokra, az eszközre, nem valószínűsíthető súlyosabb sérülések kialakulásának lehetősége.

A Btk. 231. § (2) bekezdése szerint a magánlaksértés bűncselekményének elkövetője magánindítványra büntethető, ezért a sértetti magánindítvány joghatályosságának

megállapíthatósága kapcsán szükséges volt a tényállást az okirati bizonyítékok alapján (nyomozási irat 420. oldal) kiegészíteni, miszerint a *sértett2 a sérelmére megvalósított magánlaksértés bűncselekménye miatt 2017. június hó 29. napján terjesztette elő magánindítványát.*

Ezen túlmenően ítéletszerkesztési hiba folytán is helyesbítésre szorult az elsőfokú ítéleti tényállás. A törvényszék ugyanis határozatszerkesztési hiba folytán az ítélet mérlegelési részében rögzített olyan megállapítást, amely a tényállás részének tekintendő. Töretlen ugyanis a bírói gyakorlat, hogy a tényállás körébe tartoznak - és így a másodfokú eljárásban irányadó - az elsőfokú bíróság azon ténymegállapításai is, melyeket a Be. 561. § (3) bekezdésének megfelelő tagolástól eltérően az ítélet indokolásának nem a tényállást tartalmazó részében, hanem a bizonyítékok számbavétele, értékelése során vagy a jogi indokolásában tesz (EBH2005. 1192., EBH2007. 1677.).

A törvényszék az ítélet 11. oldalának 3. bekezdésében a bizonyítékok értékelésekor ezen bekezdés 4-5. mondatában rögzítette a sértett2 sérülései illetően, hogy „*A jobb mellüregtet megnyitó szúrt sérülés, amely a közvetett életveszélyes sérülést okozta, nagy erejű szúrás következtében állott elő. Ez fej közeli szúrás volt, míg a fejtávoli jobb mellüregtet és hasüregtet megnyitó további szúrt sérülés közepes erejű szúrás kapcsán keletkezhetett.* „

Ítéleti ténymegállapításnak tekintendő lényegében minden, a határozatban megjelölt objektív, az elbírált cselekménnyel összefüggő körülmény rögzítése, amely a jogi megítélés szempontjából jelentőséggel bír. Az idézett ténymegállapítás e kritériumoknak megfelel, így a másodfokú bíróság ezt a tényállás részének tekintette.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú ítélezés alapját képezte.

A törvényszék az ügy helyes megítélése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat a logika szabályai szerint okszerűen értékelte. Számba vette a terhelt védekezését, a releváns tanúvallomásokat, a sértettek sérüléseit elemző orvosszakértői véleményeket, a közvetett tanúk vallomásait, a lefoglalt tárgyi bizonyítékokat, az igazságügyi vegyészszakértő és igazságügyi orvosszakértők véleményeit, a vérvételi jegyzőkönyvet, a helyszín adatait, mint ahogy a helyszínről készült fényképfelvételeket és a további fontos okirati bizonyítékokat is.

A törvényszék a bizonyítékok alapos és részletes értékelésével a vádlott büntetőjogi felelősségével érintett élet- és testi épség elleni cselekmények, illetve a magánlaksértés bűncselekménye tekintetében központi jelentőséggel bíró tényeket hibátlanul rögzítette. Indokolási kötelezettségének is eleget tett, részletesen megindokolta, hogy a vádlott tulajdonképpen tagadó tartalmú védekezésével szemben a tényállás miatt az egyenként és kölcsönösen értékelt terhelő személyi és tárgyi bizonyítékokra, illetve a szakértői véleményekre alapította. Az indokolás logikai hibában nem szenved, az abban foglaltakkal az ítélet táblája egyetértett. Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a vádlott azon tartalmú védekezésével is, miszerint nem ő volt a támadó fél, hanem végső soron az ellene intézett támadás elleni védekezésre kényszerült, és kifogástalan alapossággal indokolta meg határozatában, hogy a vádlott ezen tartalmú védekezése - a jogos védelmi helyzetre hivatkozás - miért nem volt elfogadható. A vádlottra terhes tényállást megalapozó bizonyítékok megerősítették egymást, mely mellett az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége megfelel a formál logika törvényszerűségeinek is, a mérlegelés és az indokolás logikai hibában nem szenved.

A vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethet. A 2018. június hó 30. napjáig hatályos és a jelenleg hatályos perjogi rendszerben is ténybírósnak az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak 2018. július hó 1. napjától

kezdődően viszonylag szélesebb körű revíziós lehetőségei biztosítottak a tényállás tekintetében, azonban a tényállás módosítására csupán megalapozatlanság esetén van lehetőség, a vádlott javára eltérő tényállás megállapítására csak akkor van mód, ha az elsőfokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. A helyesbítést és kiegészítést követően megalapozatlansági ok már nem áll fenn, mely esetben a másodfokú bíróság nem mérlegelheti át a bizonyítékokat és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

Az elsőfokú bíróság tehát okszerűen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak.

A másodfokú eljárás során felvett bizonyítás eredményeként megállapítható volt az is, miszerint nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlottat bizonyítottság hiányában az ellene emelt, a Btk. 236. § (1) bekezdése szerinti ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatti vád alól felmentette.

A törvényszék a Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatban meghatározott szempontokat helyesen vette figyelembe és a vádlott által használt, az élet kioltására alkalmas eszközre, az elkövetés körülményeire, az erőbehatások mértékére, a sérülések számára, a sérült testtájékokra és a vádlott szóbeli kijelentésére, valamint az elkövetés utáni magatartására tekintettel a sértett² sérelmére elkövetett cselekményt helyesen minősítette a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntette kísérletének.

Egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, miszerint a sértett¹ sérelmére megvalósított testi épséget sértő cselekmények - így a 2017. június hó 18. napján elkövetett cselekmény is - a ténylegesen bekövetkezett eredmény szerinti Btk. 164. § (1), (2) bekezdése szerint minősülő testi sértés vétségének minősülnek. A másodfokú vádhatóság jogi minősítésével szemben az ítélőtábla arra az álláspontra helyezkedett, miszerint ez utóbbi cselekmény nem minősülhet súlyos testi sértés büntette kísérletének, a kiegészített tényállás alapján ugyanis egyértelmű, hogy az erőbehatás nagyságára, módjára, a sérült testtájékokra és az eszközre figyelemmel súlyosabb sérülés kialakulásának lehetősége nem volt valószínű. A kifejtettek miatt a fellebbviteli főügyészségnek az elsőfokú ítélet ezen irányú megváltoztatását, a cselekmény súlyosabb bűncselekmény kísérleteként történő megállapítását célzó indítványa eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket feltárta és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonítva, a vádlottal szemben tetтарыныс, a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban álló büntetést szabott ki.

A büntetőjog társadalmi rendeltetése az, hogy a jogrendszer egészének zárköve legyen [23/1990. (X.31.) AB határozat]. A Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el (egyéni és általános megelőzés). A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést a törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

A büntetéskiszabás során a büntetőjog általános elveire és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. „A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek és az ultima ratio elveinek" (1214/B/1990. AB határozat). A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőig hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethez és a büntetés mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, a kár, a bűnösség foka, a bűncselekmények súlya egybevetését is feltételezi. Az

arányosság jelenti a tettarányosságot, de a büntetésnek az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell. Az egyéniesítés azonban nem sértheti a bírói gyakorlat egységének elvét, amely a jogbiztonság és a törvény előtti egyenlőség szempontjából alapvető. Ennek megfelelően a hasonló súlyú bűncselekményekre, illetve a hasonló személyi körülményekkel jellemzett elkövetőkkel szemben nem szabad lényegesen eltérő szankciókat alkalmazni.

Az egyes bűncselekmények természetéhez és súlyához igazodó büntetési rendszer és a büntetéskiszabás normatív előírásain nyugvó büntetések együttesen szolgálják a jogállami büntetés funkcióját, a társadalom védelmét, a szankcióval történő arányos és megérdemelt viszonzást, valamint a speciális és generális prevenciót. A büntetés kiszabása során figyelembe kell venni a már idézeteknek megfelelően a bűnelkövető személyi körülményeit, többek között az előéletét [23/2014. (VII.15.) AB határozat III. rész 42. bekezdés].

Ezen elveket és az idézett körülményeket mérlegre téve az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által halmazati büntetesként kiszabott, a 13 év 9 hónap középértékét el nem érő tartamú 8 év börtön fokozatú szabadságvesztés és az ehhez igazodó mértékben meghatározott 9 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés tettarányos, túl szigorúnak nem tekinthető, ezért a büntetés enyhítését célzó másodlagos védelmi fellebbezés sem vezethetett eredményre.

Az ítélet egyéb járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is megfelelnek a törvénynek.

A kifejtettekre tekintettel tehát az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és a 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének díjával, illetve az igazságügyi orvosszakértő megjelenésével és meghallgatásával kapcsolatosan keletkezett bűnügyi költség megfizetéséről az ítéletábra a Be. 613. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett, melyek közül az igazságügyi orvosszakértő megjelenésével kapcsolatosan keletkezett bűnügyi költség tekintetében a Be. 575. § (1) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel úgy határozott, hogy azt az állam viseli.

, 2018. december 3.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura sk. előadó bíró,
Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: Az Egri Törvényszék 6.B.34/2017/23. számú ítélete az ítéletábra jelen határozatával a mai napon jogerős.

Debrecen, 2018. december 3.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

